

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 36, št. 8
OKTOBER 2016

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ ROŽNI VENEC
- ⇒ TEREZIJA IZ KALKUTE
- ⇒ STIČNA
- ⇒ CANTABILE

MATI BOŽJA NAS V OKTOBRU VABI K MOLITVI ROŽNEGA VENCA

V mesecu oktobru častimo Božjo Mater z molitvijo rožnega venca. Ta pobožnost ima korenine v molitvi kristjanov iz prvih stoletij, ko so puščavski očetje ponavljali pozdrav angela Gabrijela Mariji ter pri tem premišljevali veselje, ki ga je blažena Devica Marija občutila ob raznih dogodkih ali skrivno-

stih Jezusovega življenja. Kasneje, okrog šestega stoletja, so kristjani že molili prvi del sedanje zdravamarije. V prvi polovici 15. stoletja je blaženi Alanus de la Roche uvedel današnjo obliko rožnega venca s premišljevanjem o vseh treh skrivnostih – vesele, žalostne in častitljive. Ta način molitve rožnega

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

venca je dokončno potrdil papež Pij V. Sredi 16. stoletja je namreč krščanski Evropi grozila muslimanska nevarnost, ki so jo predstavljali turški osvajalci. Leta 1571 so Turki zbrali v Sredozemlju močno ladjevje. Papež Pij V. si je z vsemi močmi prizadeval, da bi krščanski vladarji združili svoje pomorske sile in se Turkom zoperstavili. Vse kristjane pa je prosil naj z molitvijo rožnega venca kličejo pomoč Matere Božje. 7. oktobra 1571 je prišlo do velike pomorske bitke pri Lepantu, v kateri je bilo turško ladjevje povsem uni-

čeno. Zmago je papež pripisal Marijinemu varstvu, zato je naslednje leto določil, naj se v spomin na ta dogodek 7. oktobra obhaja praznik Rožnovenske Matere Božje. Papež Klemen XII. pa je praznik razširil na vso Cerkev ter ukazal, naj se obhaja na prvo nedeljo v oktobru. Leta 2002 je s pismom Rožni venec Device Marije papež Janez Pavel II. poudaril kristološki značaj rožnega venca in dodal svetli del rožnega venca. V naši župniji molimo vsak dan rožni venec pol ure pred sveto mašo. Vabimo, da se nam pridružite.

Molitev rožnega venca je uspešno orožje proti hudiču in njegovim zankam, poleg tega je Mati Božja obljubila kristjanom, ki vsak dan molijo rožni venec, da bodo v svojih prošnjah uslišani. Marija ne pusti, da bi se verna duša, ki moli, pogubila in jo osvobodi od trpljenja v vicah. Molili bomo za svetega očeta, Cerkev, našo župnijo, duhovne poklice, naše družine, mladino in otroke ter za mir v svetu. Naj Vas Bog v obilju blagoslavlja.

Kaplan Rafael

MATI TEREZIJA IZ KALKUTE – SVETNICA ZA VSE LJUDI

Pred slabim mesecem, 4. septembra 2016, je papež Frančišek razglasil za svetnico Mater Terezijo iz Kalkute. Bila je svetnica za vse ljudi: uboge in bolne, brezdomce in umirajoče, gobavce in prizadete, za otroke in odrasle, za bogate in za kralje. Njena ljubezen do bližnjega, zlasti do ljudi, ki živijo na robu družbe je spremenila

na boljše ta svet. Nje cilj je bil, da bi vsak človek dobil ljubezen in sočutje, še preden dobi hrano in zdravila. Njeno življenje so občudovali velikani tega sveta. V svojem nagovoru ob podelitvi Nobelove nagrade leta 1979 je spregovorila o največji nevarnosti za mir na svetu: »Splav je danes največja nevarnost za mir na

svetu. Splav je kot neposredna vojna, ker je to ubijanje človeka z rokami njegove lastne matere.« Skozi vse svoje življenje je ponavljala prošnjo za ženske: »Prosim matere, ki imajo namen narediti splav, da bi rodile svoje otroke in jih nato podarile meni.« Ko so jo novinarji vprašali, kaj je po njenem razlog, da je na svetu toliko sovra-

štva in vojn, je Terezija dejala: »Ljudje so pozabili, da so ustvarjeni, da bi ljubili. Pozabili so tudi na molitev. Najhujša katastrofa za človeka ni vojna ali potres, ampak življenje brez Boga. Za človeka, ki zavrne Boga, postane vse dovoljeno.« Papež Frančišek je v homiliji 4. septembra 2016 dejal:

»Mati Terezija je bila vse življenje velikodušna delivka Božjega usmiljenja, saj je bila vsem na voljo, tako da je sprejemala in branila človeško življenje, tudi nerojeno, zapuščeno in zavrženo. Zavzela se je za obrambo življenja, ko je nenehno oznanjala, da je tisti, ki še ni rojen, najšibkejši, najmanjši, najbolj potreben usmiljenja.« Sklanjala se je nad umirajoče, ki so jih pustili umirati na robu ceste in jim priznavala dostojanstvo, ki jim ga je dal Bog; njihov glas je dala slišati mogočnikom tega sveta, da bi priznali svojo krivdo za kriminalno revščino, ki so jo ustvarili

oni sami. Usmiljenje je bilo zanjo »sol«, ki daje okus vsakemu njemu delu, in »luč«, ki je razsvetljevala temotistih, ki niso imeli več niti solza, da bi obkokovali svojo revščino in trpljenje. Mislim, da bomo imeli težave s tem, da bi ji pravili sveta Terezija, saj nam je tako blizu, da jo bomo verjetno še naprej spontano klicali Mati Terezija. Ta neutrudna delavka usmiljenja naj nam pomaga, da bomo vedno bolj razumeli, da je edino merilo za naše ravnanje zastojška ljubezen, osvobojena vsake ideologije in vsake vezi, ki se ra-

ziva na vse, ne glede na jezik, kulturo, raso ali vero. Mati Terezija je rada govorila: »Morda ne govorim njihovega jezika, lahko pa se nasmehnem.« Nosimo v srcu njen nasmeh in ga dajmo vsem, ki jih srečamo. Tako bomo odprli obzorja veselja in upanja tolikim ljudem, ki so izgubili zaupanje in potrebujejo razumevanje in nežnost.« Sveta Mati Terezija naj bo vsakemu od nas pomoč, da bi znali iti naproti potrebnim naše pomoči.

Kaplan Rafael

NAGOVOR NADŠKOFA ZORETA OB SVETI MAŠI ZA ŽRTVE VSEH TOTALITARNIH IN AVTORITARNIH REŽIMOV

Spoštovani bratje in sestre. Nocoj smo se v naši stolni cerkvi zbrali s prav posebnim razlogom. Danes je namreč evropski dan spomina na žrtve vseh totalitarnih in avtoritarnih režimov. Na današnji dan zaradi tega, ker je leta 2009 Evropski parlament 23. avgust razglasil za evropski dan spomina na žrtve vseh totalitarnih in avtoritarnih režimov. Na ta dan je bil leta 1939 podpisan pakt Ribbentrop-Molotov med nacionalsocialistično Hitlerjevo Nemčijo in komunistično Stalinovo Sovjetsko zvezo. Kakšne so bile posledice zlitja totalitarizmov, ki v ideološki slepoti ne vidijo umiranja desetih milijonov ljudi, krike žalovanja pa prepovedo, da jih ne bi motili v uživanju osvojenega.

Kje bi lahko iskali vzroke, da ljudje dopustimo, da se v tkivu družbe razvije takšno zlo? Pravzaprav o tem

govorijo že prve strani Svetega pisma. Zlo je stopilo v človeka in potem v svet, ko se je človek odločil, da ne bo poslušal Boga in njegove besede. Ko ne bo sprejemal tega, kar je Bog ustvaril in mu vse to zaupal v upravljanje, da bi od tega užival sadove in se zahvaljeval Stvarniku. Zlo je stopilo vanj, ko se je odločil, da bo sam postavljajl mejo med dobrim in hudim, da bo svoje življenje v vseh razsežnostih vzel v svoje roke. To je bil prelomni korak. Da bo svoje življenje vzel v svoje roke. Pa ne v duhu odgovornosti do vsega, kar ga obdaja. To bi iz njega naredilo upravitelja sveta, kar je Bog tudi hotel. Ne. Človek je življenje vzel v svoje roke kot gospodar vsega. Od tega koraka pa do trenutka, ko je v svoje roke vzel tudi življenje drugih ljudi, in to dobesedno, je v Svetem pismu dovolj obrniti samo eno stran. Od občudujoče-

ga Adamovega vzklika, ko je prvič videl svojo ženo Evo in rekel: »To je končno kost iz mojih kosti in meso iz mojega mesa,« pa do strahotnega Kajnovega vprašanja: »Sem mar jaz varuh svojega brata?« je samo nekaj korakov. Takoj ko je človek vzel Bogu pravico, da odloča, kaj je dobro in hudo, je bil sposoben obtožujoče uperiti prst na sočloveka in ga spremeniti v krivca za svojo bedo.

In to, dragi bratje in sestre, je skrivnost totalitarizmov vseh časov, ki so svojo skrajno podivjanost pokazali v stoletju, v katerem je človek stopil in luno, isti razum pa je uporabil za množično morjenje svojega brata, sočloveka. Gre ravno za to, da nekoga naredimo za krivca svojega stanja. Resnica pri tem ni pomembna. Resnico skupaj s človekom žrtvujemo za doseg svojega cilja. Nacizem je s prstom pokazal

na Jude, na Slovane, na Rome in druge in ustvaril koncentracijska taborišča ter v praksi preizkusil teoretična razglabljanja očetov marksizma o narodih, ki so nosilci razvoja, in o tistih, ki so zaostali in jih bo zato treba iztrebiti. Komunizem pa je v istem duhu s prstom kazal na »kapitaliste«, ki so razlog vsega zla na svetu in jih je zato treba iztrebiti.

Eni in drugi so obljubljali raj na zemlji. Kaj so ti satanski načrti povzročili človeštvu! Treblinko, Auschwitz,

Sibirske gulage, in holodomor v Ukrajini, Gonars, Rab, pri nas pa Teharje, Ferdreng, Rog, Hudo jamo, da naštejemo samo najhujše. In v narode so vsekali rane, ki še vedno krvavijo, ki še vedno bolijo.

Mi smo nocoj tukaj, ker smo zavezani trem velikim vrednotam, o katerih je pismoukom in farizejem precej trdo spregovoril Jezus. Trdo vsaj za naša s politično in vsakršno drugo ko-
rektnostjo napolnjena

ušesa. Po Jezusovih besedah so v postavi najvažnejše pravičnost, usmiljenje in zvestoba. Totalitarizmi so vse tri izbrisali iz vseh svojih slovarjev in težko bi jih prepoznali v katerem koli njihovem dejanju. Ne pravičnosti, ne usmiljenja in ne zvestobe niso poznali. Izkušnja nas uči, da brez teh treh vrednot nobena človeška družba ne more živeti, kaj šele, da bi se razvijala. Samo pravičnost lahko med ljudmi in skupinami ustvari razmerje varnosti in zaupanja, v

katerih lahko postajamo sodelavci, soustvarjalci in sosedje. Samo usmiljenje daje pravico do bivanja tudi tistim, ki jih je sodobna miselnost po besedah papeža Frančiška uporabila in zavrgla. Kot tretja vrednota pa nas povezuje zvestoba. V nocojšnjem spominu zvestoba do resnice. Zvestoba do resnice zahteva, da našo narodno preteklost pogledamo takšno, kakršna je bila. Pravičnost zahteva, da vse, ki so to zgodovino oblikovali, poimenujemo z njihovimi praviimi imeni. Brez tega se ujamemo v zanko nesmisla. Na eni strani imamo heroje, na drugi izdajalce, ki so postali žrtve revolucionarnega nasilja, nikjer pa nimamo tistih, ki so ta zločin zagrešili. Brez resnice in pravičnosti bomo obtičali sredi koraka. Ujeti bomo v preteklosti.

Zato pa tako močno potrebujemo usmiljenje. Letošnje leto v Cerkvi praznujemo sveto leto usmiljenja, da bi ob zavesti Božjega usmiljenja tudi mi spoznali, da potrebujemo

usmiljenje. Usmiljenje potrebujemo zato, da omehča pogled in srce, da se v njem ne naseli sovraštvo. Usmiljenje potrebuje mo zato, da nas pravičnost in resnica ne vodita na pot maščevanja, ampak na pot odpuščanja. Usmiljenje potrebujemo zato, da se bodo tisti, ki so ukazali pomore in tisti, ki so pomore izvajali, morali srečati s seboj in svojimi dejanji – če ne prej, takrat, ko bo zanje iz Božjih ust prišlo dokončno vprašanje: Kjer je tvoj brat? Usmiljenje potrebujemo zato, da bomo na to vprašanje lahko odgovorili: Gospod, grešili smo. Bili smo slepi in pohlepni. A glej, potrudili smo se, da smo vse žrtve pokopali, tako da ima sedaj vsaka izmed njih svoj grob. Da nam ne bo treba odgovoriti – moj brat trohni v breznu ali jami – ampak bomo lahko rekli: Moj brat počiva v grobu.

Ta velika trojica: pravičnost, usmiljenje in zvestoba nas bo

prenovila. Pravičnost in zvestoba resnici bo sta prečistili našo zgodovinsko zgodbo, po usmiljenju pa bomo ob resnici naše preteklosti postali bolj počlovečeni ljudje.

Ta trojica pa nas bo tudi varovala, da ne bomo slepci našega časa odtavali v nove totalitarizme, še bolj krute, še bolj krvave in že bolj solzne. Zato pri tej sveti maši prosim Boga: Gospod, bodi usmiljen z vsemi žrtvami totalitarnih režimov – s tistimi, ki so trpeli in s tistimi, ki so trpljenje povzročali, s tistimi, ki so umirali in s tistimi, ki so morili. Gospod, bodi usmiljen tudi z nami, da bomo po tvojem zgledu sposobni sprejeti križ zgodovine in ga nositi ne v pogubljenje, ampak v odrešenje. Gospod, usmili se našega naroda. Amen.

Vir: <http://nadskofija-ljubljana.si/>

V sklopu Nikolajevih srečanj
Vas župnija Dolnji Logatec vabi na predstavitev knjige z naslovom

MISIJON NA IZVIRIH BEGUNSKIH REK

**v četrtek, 20. oktobra, ob 19.30 uri
v Jožefovi dvorani medgeneracijskega doma.**

Predavali bosta

Barbara Godler in s. Polona Švigelj

V izhodišče večera bo položena podoba predmestja ene od afriških metro-pol, kjer uršulinke delujejo. To je prostor, iz katerega se poleg vojnih žarišč na vzhodu, proti Evropi, odpravljajo tisoči. Kakšni so njihovi motivi, kaj vzroki za odhod? Kako smo se ob njihovem prihodu odzivali lansko leto, kako se bomo jutri? Veliko dobrega je bilo storjenega, pa je moč storiti več in bolje? Smo sposobni potrpeti ali bodo le ograje še višje? Kakšen strah se je zalezal v Evropo in kje je njeno evangeljsko veselje? In kaj zdaj, ko postaja tako očitno, da je veliko naših etičnih in moralnih načel v nasprotju z resničnostjo naših dejanj?

Vabilu sta se v polnosti odzvali gospa Barbara Godler, kot sodelavka Slovenske Karitas in v času begunskih tokov koordinatorka prostovoljcev na naši južni meji, ter domačinka, sestra uršulinka Polona Švigelj, kot misijonarka v Senegalju.

**Prisrčno vabljeni!
Povabite tudi znance in prijatelje!**

*Vstop prost, Bog pa vam povrni vaš prostovoljni dar,
s katerim boste omogočili obisk zanimivih gostov tudi v prihodnje.*

STIČNA MLADIH 2016

(Naredi prvi korak, nato naslednjega in boš prišel do cilja – Sv. Tomaž Akvinski)

Na »Stično mladih« sem se odpravila povsem naključno, za kar se zahvaljujem našemu kaplanu Rafaelu. Pot v Stično je bila zaradi treh mladih deklet vesela in sproščena. Ema je skrbela za sprotne informacije, kaj se »tam dol« že dogaja, cesta oz. promet na njej je bil normalen in čutila sem, da me čaka obetaven, s presenečenji napolnjen dan.

Pri vhodu na prizorišče so redarji pregledovali nahrbtnike in torbe kot (dobrodošel) ukrep za preprečevanje vnosa alkohola, ki ga je menda v preteklosti bilo v izobilju. Pametna in modra odločitev organizatorja. V roke dobim lično brošuro, polno informacij, kaj vse ponuja skrbno izbran

program za dijake, študente in mlade v poklicih. Obetavni naslovi kot: Dobrodošli na otokih usmiljenja; Bodi previden, Bodi pozoren; Medij te lahko naredi ali uniči; Laudato si park; Študij je pot in ne cilj; Teologija telesa v praksi ... so govorili, da so se organizatorji potrudili in sestavili vsebinsko bogat program. Odločim se, da

grem pred najsvetejše v »opatovo kapelo« in se kot »stara rokerica« udeležim pričevanja glasbene skupin »The Sun«, za katero slišim prvič. Med ogledom stojnic kupim še knjigo vodje skupine Francesca Lorenzija »Sončna cesta« in »žur« se je začel.

Kot katehistinja čutim veliko potrebo, da molim za svoje in vse druge veroučence. Ko jih opazujem in poslušam me velikokrat prežema misel, da mladim danes ni lahko. Ob besedah – kaj jim pa manjka, čutim, da so ob materialnem nepomanjkanju oropani marsičesa povsem naravnega. Velikokrat opazim, kako želijo biti samostojni, pa ne znajo biti, ker živijo v »servilnem angažmanju« tako staršev kot učiteljev. Vidim tudi, da veliko stvari jemljejo samoumevno, čeprav se je za njih potrebno potruditi, se čemu tudi odpovedati, še najbolj pa je v nebo vpijoče dejstvo, da so

vse bolj odtujeni od samih sebe, od svojega bistva, torej od Boga. Večina je poistovetena z »družbeno normo«, ki v času, v katerem živimo, postavlja na prvo mesto za svojega boga, potrošništvo in pozunanjenost. Prepričana sem, da moja in malo mlajša generacija lahko pripomore k spremembam, ki bi mladim na pravilen način pomagale prepoznavati – razločevati med dobrim in zlim, na kolenih pred Najsvetejšim, kajti »bitko« z mediji in vsesplošno informiranostjo smo že davno izgubili.

Pričevanje mladih fantov skupine »The Sun«, ki so bili nekoč »težki pankerji«, je bilo doživetje posebnega pomena. Med čakanjem na začetek sem se ob pogledu na vso »ferštekarijo« in mikrofone okrog oltarja spomnila vseh svojih vrstnikov in glasbenih idolov iz mladosti, ki jih ni več bodisi zaradi alkoholizma ali drog. V mladih letih sem bila »fenica«

različnih rock zasedb. Povsem od blizu sem spremljala, kakšen strup in mamilo je lahko glasba, ki je prazna, brez vsebine ali pa je vir protesta tako proti družbenim normam ali zaradi protesta samega. Hvaležna sem, da imam še vedno brata, ki je s kitaro na rami, ob hrupni glasbi in načinu življenja precej časa hodil po robu. Zgodbe so si bolj ali manj podobne. Alkohol, droge, sprevržena spolnost so glavni »atributi«, s katerimi se večina fantov uničuje tako telesno kot duhovno. Pričevanje Francesca je zgodba, ki govori, da Bog človeka nikoli ne pusti na cedilu, če zna prepoznavati »opozorila« in se odločati za spremembe. Ta plemeniti človek je s svojim spreobrnjenjem rešil še ostale tri glasbene tovariše in prijatelje. Njegova zgodba je zgodba o brezpogojni ljubezni, ki jo je zmožgel udejaniti le s pomočjo molitve, mladinske skupine v domači cerkvi in neizmernim zaupanjem v Božjo ljubezen

in usmiljenje. Pri tem ostaja, kljub slavi, ponizen in simpatičen v zavedanju, da je le orodje v Božjih rokah. Po dolgih letih hrupnega »oznanjanja« uporništva po raznih odrih po Evropi in drugih celinah, kjer so bili kot »Sun Eats Hours« uspešna punk skupina, so po mučnih in napornih usklajevanjih začeli izvajati glasbo z duhovno vsebino in postali verniki, oznanjevalci, ki z veseljem spregovorijo o svojih krizah, padcih in porazih, zavedajoč se, da so vse to zmogli

preseči, ker so se srečali z Jezusom. Z njim in ob njem so doživeli pravi preporod kot kristjani in glasbeniki.

Višek »delavnic« je bila sv. maša, ki jo je vodil nadškof Cvikel ob somaševanju drugih škofov in številnih duhovnikov. Nadškof Cvikel je v homiliji poudaril, da Gospod sprejema in ljubi vsakega človeka, zato je pomembno, da se tudi mi ljubimo in sprejemamo v vsem, kar smo. Poudaril je, da je geslo Stične »Sem

orodje Božjega usmiljenja« povabilo, da se kot posamezniki odzovemo tam, kjer lahko s svojo dejavnostjo prinašamo veselje, mir in medsebojno ljubezen.

Stična mladih me je prijetno presenetila. Upam in želim si, da bi se v prihodnje tega druženja udeležilo čim več mladih iz naše župnije, saj prinaša nepozabno izkušnjo spoznanj in ustvarjanja novih prijateljstev.

Metoda G.

ADORAMUS ŽE NA ZAČETKU SEZONE NAVDUŠUJE

Mešani pevski zbor Adoramus komaj dobro začenja novo sezono, pa je za njim že uspešen samostojni koncert Marijinih pesmi in nastop na prireditvi ob stoletnici prvih žrtev prve svetovne vojne na soški fronti.

Na samostojnem koncertu Marijinih pesmi so nas pevci v domači cerkvi z iz-

Foto: David Verlič

branimi Marijinimi skladbami ponesli v premišljevanje Njenega življenja in v njeno predanost Bogu. Predstavili so zanimiv venček Marijinih pesmi, od slovenskih do tujih, od ljudskih do sakralnih. Brani odlomki o njenem življenju so se prepletali z občuteno zapetimi skladbami in nas pritegnili v molitev k Njej. Ta večer se je še kako

uresničeval rek: »Kdor poje, dvakrat moli!«

Prav tako mistično se je odvijala tudi prireditve, ki je bila v Marijinem svetišču na Sveti Gori 17. 9. 2016, v sklopu Kogojevih dni. V njej je letošnji zlatomašnik in skladatelj, ki sicer živi in dela na Dunaju, Avgust Ipavec, krstno predstavil simfonično pesnitev Barve zelene-ga smaragda. V svojo

skladbo pa je vpletel tudi pesmi Simona Gregorčiča in pisma vojakov treh dežel, ki so jih brali dramski igralci. Na prireditvi je mešani pevski zbor Adoramus sodeloval z RTV simfoniki, ki jih je vodil Marjan Grdadolnik, ki je zbor tokrat prepustil Primožu Malavašiču. V veličastnem delu so zaplesale tudi baletke s Konzervatorija za glasbo in balet. S

pesnitvijo, režiral jo je priznani režiser in koreograf Henrik Neubauer, nam Ipavec skuša naslikati lepote severne Primorske in osvetliti ne tako zelo oddaljena grozodejstva s frontnih črt. Izvajalci so s preta-

njeno glasbo ganili številne poslušalce. Prireditev je RTV SLO tudi posnela in jo bo predvajala na televizijskih ekranih.

Kljub napornejšemu začetku sezone se pevci s hvaležnostjo ozirajo na svoje

dosežke in so ponosni, da lahko z drugimi delijo lepoto glasbe, s katero se nam odpirajo vrata Božje lepote.

Lucija Treven

CANTABILE
iz
novega sveta
Koncert ob obletnici

SIMFONIČNI ORKESTER CANTABILE

Mojca Bitenc Janez Lotrič Gal & Severa Gjurin 4 zbori

sobota, 8. oktober 2016 ob 19.30 športna dvorana Logatec

KOLOFON

Izdaja: župnija Dolnji Logatec

Odgovarja: Janez Kompare

Glavni urednik: Alen Širca

Naklada: 600 kos

Spletni naslov: <http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Prispevke pošljite na naslov: farni.list.logatec@gmail.com do 15. v mesecu.